

JOSHUA DALZELLE

ŽELEZO A KREV

EXPANZE II.

FANTOM
2021 PRINT

Copyright © 2017 Joshua Dalzelle
Translation © Jakub Mařík
Cover © Christian Kallias

ISBN 978-80-7594-083-4

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

KAPITOLA 1

PLANETA JUWEL

SYSTÉM JUWEL, JEDNOTNÁ TERRANSKÁ FEDERACE

„Držte ty zatracené hlavy dole! Střílí přes hřeben, stejně je neuvíďte!“

Zemí otrásla další série explozí a přinutila Emila, aby se přitiskl k zemi a zavřel oči tak pevně, až viděl hvězdičky. Dvacetiletý mladík se za celý svůj život tak nebál, byl tak vyděšený, že se nijak nestyděl ani za vzlykání, které mu utíkalo přes rty, ani za svůj neovladatelný třes. Pevně svíral pečotní karabinu, jako by se topil a zbraň byla záchranný kruh.

„Emile! Otevři ty zasraný oči!“ zakřičel na něj Finn Auer a mával při tom rukou se třemi prsty. „Hlavu drž dole, ale zůstaň ve střehu! Musíme jim jen zabránit, aby nás zatlačili do města! Mariňáci dorazí každou chvíli!“

Emil podobné sliby už slyšel a věděl, že mariňáků tu není ani zdaleka dost. Stařík je pravděpodobně jen krmil prázdnými sliby, aby úplně nepodlehli strachu, a Emil ho za to nenáviděl ještě víc. Od začátku invaze Daršiků padla už tři velká města. S civilními obrannými jednotkami, které většinou zastávaly jen role policistů a záchranářů, udělali obrnění mimozemšťané krátký proces. Dvěma mateřským lodím CENTCOMu se sice podařilo prorazit daršickou blokádu a dostat na povrch dva kompletní prapory, celkem sedm ti-

síc mariňáků, ale podpůrná loď, která vezla jejich vybavení, byla zničena u skokového bodu a většina pozemních vozidel, dělostřelectva a zásob byla ztracena dřív, než se dostala na orbitu. Mnoho mariňáků se tak nemohlo přesunout tam, kde jich bylo zapotřebí, a většinou měli jen lehké protipěchotní zbraně. Od začátku to byla jedna velká katastrofa.

Emil byl teprve dítě, když se pohraničními světy prohnali Fágové. Pamatoval si své rodiče, jak o nich mluvili jen jako o nějaké intelektuální kuriozitě. Konec konců byli daleko, nedostali se ani k planetám Nového evropského společenství. Na Juwelu byli v bezpečí. Zatímco rodiče to přecházeli jako zajímavé, ale jinak pouze abstraktní téma, Emil si pamatoval na starší děti ve škole, jak šeptem mluví o blížících se Fázích, kteří vyhladí lidstvo a neušetří jediný terranský svět. Hrůza, kterou při tom jako dítě cítil, se mu nesmazatelně zapsala do paměti.

Ten strach se však nemohl rovnat s tím, co zažíval teď.

Daršikové přistanou v blízkosti nejvýznamnějších měst, nějaký čas budou vykládat a organizovat své jednotky, na nejvyšší odrazí chabé útoky místních obránců, a pak napochodují do města, které si rychle a efektivně podmaní. Byli děsiví. Protože byli zavření ve svých matně černých skafandrech, o jejich vzhledu věděli jen to, že chodí po dvou krátkých nohách, mají dlouhé paže a jejich hlava je nižší a vejčitéjší než ta lidská. Každý mimozemšťan, kterého se domobraně podařilo zabít, byl svými druhy okamžitě odnesen z bojiště, a podle toho, co Emil věděl, Daršika bez ochranného obleku na Juwelu zatím nikdo neviděl.

„Už jdou!“ zavolal někdo.

„Připravte se!“ zakřičel Finn. „Nesmí se dostat přes naše pozice!“

Emil riskoval vykouknutí přes opevnění, které narychlo

postavili, a uviděl daršické vojáky, jak běží přes pole. Kromě dusotu nohou běh nedoprovázel žádný zvuk, bylo to jako děsivé němé divadlo. Vojáci byli nebezpeční, ale jejich útok znamenal, že končí ostřelování z jejich pozemní artilérie. Alespoň to byla dobrá zpráva. Horší bylo, že se Emil nacházel v první linii, která měla útočníky ve skutečnosti jen zpomalit, než se zbytek obránců města shromáždí a zaujme své pozice. Jinými slovy představovali retardér. Navíc věděl, že Daršikové se s proražením linie nespokojí a zůstanou na místě, dokud je nepobijí do posledního muže.

„Dobrý Bože,“ zašeptal Emil a modlil se za odvahu. Už byl smířený s tím, že padne v boji s nepřítelem, který je napadl naprosto bezdůvodně.

Těžký kulomet na opačném okraji linie zahájil palbu a chrлил 25milimetrové střely kadencí patnáct set výstřelů za minutu. Kulomet byl starožitnost, ale stále měl pořádnou sílu. A co bylo nejdůležitější, nic lepšího neměli. Jeho obsluha páčila v dlouhých dávkách, které rychle poškozovaly hlaveň. Emil tušil, že stejně jako on dobře věděli, jaké mají šance na přežití, a byli odhodlaní nepříteli před nevyhnutelným koncem způsobit co nejvyšší ztráty.

Ozval se nový zvuk, hrozivé bzučení daršických protipěchotních zbraní, které se zaměřily na jejich pozice. Ruční zbraně získávaly energii z jejich obleků a vystřelovaly nějaký druh koncentrované plazmy, která se chovala jako zápalný projektil. Předchozí střety už juwelské obránce naučily, že zbraně jsou ničivé, ale s velmi krátkým dostřelem. Také nebyly nijak zvlášť účinné ani proti středně obrněným vozidlům, jen spousta hlasitého světla, které se rozptýlilo dřív, než napáchalo větší škodu. Daršičtí vojáci se spoléhali na to, že terranské pozice zdecimují přesným ostřelováním z pozemních děl a orbitálním bombardováním, než tam po-

šlou pečotu, která se měla postarat o každého, kdo ještě dokázal bojovat. Neozbrojené civilisty zatím ignorovali.

„Napravo! Tak střílejte z těch zasranejch zbraní!“ zakřičel někdo dál v řadě. Emil jeho hlas nepoznával, věděl jen, že to nebyl Finn. Nadechl se, aby se uklidnil, než se zvedl nad narychlo navršenou hlínu a podíval přes hledí své zbraně. Daršičtí vojáci v čele útoku byli roztažení a soustředili se na pozici těžkého kulometu, který kropil jejich formaci. Na poli ležel tucet mrtvých mimozemšťanů a ostatní se při krčení drželi za okrajem svahu, kde se kryli před palbou obránců. Byli téměř dokonale seřazení do jedné řady a naprosto nekrytí před Emilem a třemi dalšími obránci v zákopu na okraji obranné linie.

„Jsou mimo dostřel, Emile!“ zasyčel na něj muž středního věku, se kterým se dělil o zákop. „Odhalíš nás!“

„Vážně si myslíš, že už o nás neví?“ odsekl Emil, spolumojovníkova zbabělost se mu hnusila ještě víc než jeho vlastní váhání. Viděl, že jejich pozici nepřítel víceméně ignoruje, Daršikové se teď od nich vzdalovali a chystali se z boku napadnout kulometné hnízdo. Kulomet zrovna utíchl, jak jeho obsluha rychle vyměňovala zničenou hlaveň za jednu ze dvou náhradních, co jim zbyly.

Emil se díval přes hledí své pušky, pečotní zbraně, která už byla zastaralá, když ji před osmdesáti lety vyrobili. Zaměřovací data ukazovala, že při krčení daršičtí vojáci jsou těsně za efektivním dostřelem jeho plynové 5mm pušky. Kdykoliv se kříž zaměřovače usadil na nepříteli, červeně se rozblíkal a varoval ho, že nemá střílet.

„*Scheisse!*“ zaklel Emil v jazyce svých předků. Nebyl voják, nebyl ani žádný velký bojovník. Byl však lovec a skvěle střílel se zbraněmi ani zdaleka ne tak výkonnými a přesnými jako ta, kterou právě držel. Ignoroval varovná znamení

v hledí, jak na něj počítač naléhal, aby se nepokoušel vystřelit. Přelétl pohledem moře trávy, našel stopy bočního větru a odhadl, že kvůli převýšení musí mířit minimálně půl metru nad svůj cíl.

Stiskl spoušť, dloubnutí pažby do ramene téměř necítil a zvuk výstřelu se ztratil v kakofonii bitvy. Přes hledí viděl, že výstřel byl o pár metrů kratší a kulka jen před nepřátelskými vojáky vykopla trochu hlíny. Bez váhání hlaveň nepatrně zvedl, a přestože šlo o neznámou zbraň, spoléhal se čistě na instinkt a rychle vypálil další ránu.

Emil fascinovaně sledoval, jak sebou předposlední Daršik trhnul a pomalu se svalil, z díry na krku mu z ochranného obleku unikala pára. Protože sebou po pádu na zem ani nehnul, Emil předpokládal, že trefil něco životně důležitého. Nadšení z toho, že se dokáže bránit, prorazilo stěnu strachu, jedinou emoci, kterou zažíval od chvíle, co se dozvěděl, že k jeho osadě zamířili Daršikové.

Další cíl, který si vybral, stál hned za vedoucím Daršikem a připravoval nějakou přenosnou těžkou zbraň. Poučený předchozími výstřely zamířil, stiskl spoušť a sledoval, jak 5mm střela nepříteli utrhla vršek přílby. Vytryskl plyn a Daršik se zhroutil na zem, kde sebou mrskal jako na břeh vytažená ryba. Další vojáci zmateně otáčeli hranaté přílby a snažili se zjistit, odkud na ně střílí. Emil zatnul zuby a další cíle už si vybíral náhodně.

Teď ti *fickers* za všechno zaplatí.

Seržant Willard „Willy“ Barton se musel nutit, aby zůstal v klidu, zatímco auto poskakovalo po nedávno sklizeném poli. Vozidlo bylo překvapivě výkonný osmikolý nákladňák využívaný v zemědělství a jeho elektromotor měl víc než dost síly, aby Bartona i s jeho muži vozil po rovných

juwelských pláních. Bartona však frustrovala skutečnost, že při navrhování nákladáku se důraz kladl především na nosnost a točivý moment, zatímco rychlost přišla zkrátka. I když je místní řidička vezla zkratkou, cesta k cíli trvala celou věčnost. Když ho z jeho myšlenek vytrhlo pronikavé kvílení turbíny, tázavě se podíval na řidičku.

„Baterie jsou na třiceti procentech,“ vysvětlila omluvným tónem. „Když klesnou takhle nízko, článkům to moc nesvědčí.“

Barton jen přikývl. Stále jeli úplnou pustinou, takže ho příliš neznepokojovalo, že malý generátor v jejich vozidle kvůli vyčerpaným bateriím dělá menší rachot. Oprýskaný farmářský nákladák alespoň měl vlastní generátor, jeho menší městské protějšky se musely nabíjet u elektrických stanic. Řidička, která se představila jen jako Josie, je vezla nejkratší možnou cestou ke středně velkému farmářskému městečku jménem Westfall. Daršikové tam vyslali průzkumnou jednotku, která měla před hlavním útokem oslabit místní domobranu. Trasa, kterou Josie vybrala, se vyhýbala hlavním silnicím a většinou vedla po polích a nezpevněných prašných cestách.

Četa seržanta Bartona přistála spolu se dvěma regimenty, které měly z terranské planety vyhnat daršické nájezdníky, ale nepřátelská blokáda zničila téměř všechno vybavení dřív, než se dostalo na povrch. Výsledkem byla spousta mariňáků, kteří se nemohli dostat tam, kde jich bylo třeba, a když se jim tam dostat podařilo, bez podpůrného vybavení moc dlouho nevydrželi. Velitelství čtyřem četám z Pátého expedičního praporu nařídilo využít všechny dostupné prostředky, aby se střetly s nepřítelem, zhodnotily jeho sílu, rozptýlily jeho jednotky a hlásily se zpátky. Vše se ještě zhoršilo, když Daršikové zničili všechny satelity nad Juwelem

a izolované pozemní jednotky prakticky oslepili. Na orbitě nezůstaly ani meteorologické družice.

Poručík navíc usoudil, že s omezenými komunikačními možnostmi a bez aktuálních informací o pohybu nepřátel by se nasazení všech vojáků rovnalo sebevraždě. Vyslal tedy jen druhou četou, aby provedla průzkum a se silnějším nepřítelem se střetla jen tehdy, když to bude absolutně nevyhnutelné. Barton o velitelských schopnostech mladého poručíka neměl zrovna nejlepší mínění, ale tentokrát s ním musel souhlasit. Neposílat muže do boje, když neměli žádný jasný cíl nebo strategii, jak dostat Daršiky z Juwelu, bylo správné rozhodnutí. Věděl, že pokud ti kretění z flotily nevyčistí oblohu, bude to ta nejkratší protiofenziva v historii. Daršikové si s neznámým počtem nepřátelských vojáků budou chvíli hrát na kočku a myš, a jakmile se z mariňáků stane příliš velký problém, čekalo je vyhlazení orbitálním bombardováním.

„Seržante Bartone!“ zavolal přes otevřené zadní okénko hubený svobodník. „Jsmo dost blízko na vyslání dronu.“

„Pošlete ho,“ odpověděl přes rameno Barton. „Napojte přenos na kanál družstva.“

„Jistě – do prdele!“ zaklel svobodník, když se při couvání praštil o rám okna. Mladík se jmenoval Wilson... něco Wilson, Barton si jeho křestní nikdy nezjistil. Byl technickým operátorem jeho družstva a ovládal jeden ze dvou průzkumných dronů. Malé vznášedlo mělo na délku necelý metr a ve vzduchu ho držely čtyři protichůdné rotory, v každém krátkém křídle jeden. Dosahoval úctyhodné rychlosti, mohl se vznášet na místě, letový čas se pohyboval kolem sto dvaceti minut a jeho vysílač měl i bez orbitálního zesilovače dosah dvacet kilometrů. Mariňáci remcali, že se s nimi

mají tahat, ale hodily se, když jste se chtěli podívat za nejbližší kopec.

Barton bzučení výkonných malých motorů slyšel i přes turbínu auta, a když se podíval přes rameno, někdo zrovna Wilsonovi pomáhal dostat dron do vzduchu. Než do něj nahráli parametry mise, držel se auta jako štěně, ale pak se rychle zvedl a vyrazil kupředu. Barton se podíval na pružný organický dotykový panel, který byl součástí jeho bojové uniformy, a viděl, jak se tam objevila ikona označená *Buzzard 1*. Když ji stiskl, na displeji se ukázal živý přenos z kamerové věže umístěné pod nosem vznášedla. Netrvalo dlouho, než se dron dostal dost vysoko, aby viděli, že u jednoho pohraničního městečka na okraji Westfallu došlo k menší přestřelce.

„Wilson! Zaměř se na ty boje před námi!“

„Jdu na to, seržante!“ potvrdil Wilson, který se věnoval ovládní.

Záběry se zaostřily a zaměřily na dvě řady daršických pěšáků postupujících k nepravidelné obranné linii, kterou domobrana zbudovala v úžině mezi dvěma kopci. Barton zavrtěl hlavou, když viděl, jak farmáři a dělníci naslepo pálí do kopců. Kulky většinou po pár metrech letu končily v zemi, jak se domobrana snažila zároveň zůstat v krytu a opětovat nepřátelskou palbu. Musel si připomenout, že jde o domobranu, kterou od skutečného boje dělí několik generací. Sakra, spousta jeho vlastních lidí zatím nezažila jedinou bitvu, takže jeho znechucení bylo trochu předčasné. Zrovna se chystal malou terranskou osadu odepsat, když si všiml, jak se Daršikové v jedné řadě začínají hroutit.

Zamračil se a snažil se zjistit, proč umírají vedoucí vojáci, kteří nejsou vystavení palbě jediného kulometu domobran. Potřeboval ještě dva mrtvé Daršiky, než si uvědomil, že je

někdo ostřeluje ze vzdálenosti mnohem větší, než byl dostřel pětimilimetrové pěchotní karabiny, kterou byl střelec ozbrojený. Nebyl jediný, kdo si působivé střelby všiml.

„Sakra! Jeden z civilů jim dává zabrat! Per to do nich!“ pobízel někdo na korbě nákladáku. „Hej, seržante! Raději bychom měli pohnout, nebo nám ten kluk žádný emzáky nenechá!“ Barton si nebyl jistý, jestli má obdivovatele okřiknout, ať zmlkne, nebo s ním souhlasit. Ostrostřelce určitě brzy odhalí a je tam bude pořád čekat kompletní oddíl Daršiků, který se zatím držel zpátky. Sice to odporovalo poručíkovým rozkazům, ale nabízela se tu příležitost, aby s relativně nízkým rizikem napadl nepřítele a zajistil jednu z hlavních silnic vedoucích do Westfallu.

„Poslouchejte!“ zakřičel tak hlasitě, že řidička málem vyskočila z kůže. „Jedeme přímo do boje! Zastavíme s nákladákem hned za hranicí stromů, napadneme levé křídlo, a jestli budeme mít štěstí, naženeme je před kulomet domobrany. Jste připravení nakopat pár mimozemských zadků?“

Hlasité odpovědi z korby byly trochu cítit strachem, což Bartona hodně znepokojovalo. Doufal, že je to jen nervozita před bojem, ale ani on neměl s podobnými věcmi zkušenosti. Tohle bude pro všechny poprvé, kdy na ně bude někdo skutečně střílet.

„Nějak to dopadne,“ zamumlal a ukázal řidičce, že má zatočit doprava, aby měli jeho mariňáci nejlepší výchozí pozici.

KAPITOLA 2

Výstřely zasahující vrcholek kopce, na kterém se krčil, Emilovi naznačily, že Daršikům už došlo, odkud na ně střílí. Odplížil se k mělkému odvodňovacímu kanálu, kterým měl v plánu uniknout, protože na kopci už nebyl nic platný. Kdyby se zvedl a pokusil ještě jednou vystřelit, určitě by ho zasáhli.

„Jseš spokojenej, hrdino?“ zasyčel farmářský pomocník, kterému všichni říkali prostě Cal. Klečel v zákopu a pušku tiskl k tělu. Emil si nemohl nevšimnout, že zbraň ani není aktivovaná. Cal během celého střetu ani jednou nevystřelil, zatímco jejich přátele na druhé straně linie kropila zničující palba. „Teď vědí, že tu jsme! Několik si jich *zabil!* Přijdou si pro nás!“

„Zavři hubu!“ vyštěkl na něj Emil. Calova zbabělost se mu hnusila, přestože cítil, jak mu v hrudi sílí ochromující strach. Ostřelovat z dálky nepřítele, který si vás ani nevšímá, byla jedna věc, ale když teď Daršikové postupovali k jeho pozici, nohy měl jako z gumy a ve spáncích mu tepala krev.

„Proč jsi je provokoval? Jsme tady jenom čtyři!“

„Řekl jsem, že máš držet hubu, Cale!“ sykl Emil. „Poslouchej!“ Zvuk nepřátelské palby se změnil. Byla hlasitější, ale šlo poznat, že už nemíří jejich směrem. Už se nezóvalo nepravdělné syčení, jak jejich střely zasahovaly hlínu a prskaly, než jim došla energie. „Pohybují se směrem od města.“

„Jak to můžeš poznat?“ zeptal se Cal.

Emil ho ignoroval a s odvahou, která překvapila i jeho, se odplazil zpátky na kopec a riskoval vykouknutí přes jeho vrcholek. Zvedl se jen tak krátce, aby se jeho oči dostaly nad úroveň terénu a on si mohl prohlédnout bojiště. Způsob, jakým se oddíly Daršiků přeskupovaly, nedával smysl. Přinejmenším to nedávalo smysl, dokud první dva nepřátelské vojáky nezabila nějaká výbušnina, která přilétla od stromů půl kilometru od zákopu. Emil zahlédl další dva projektily, jak obloukem dopadají mezi Daršiky a zabíjí dalších šest. Ostatní se rozutekli a hledali úkryt.

Než mohli Daršikové zaujmout nové obranné pozice, z místa, odkud přiletěly výbušné projektily, se ozvala střelba z těžkých zbraní. Masakr Daršiků doprovázelo nezaměnitelné rachocení moderních kulometů. Nepřítel uvízl mezi zákopy domobrany a zničující palbou neznámých posil. Emil využil příležitosti k osobní pomstě, střílel na každý cíl, který se nabídl, a přestože většinou potřeboval víc výstřelů, zasahoval je z ještě působivější vzdálenosti než prve.

Netrvalo dlouho a na nohou zůstali jen tři daršičtí vojáci, kteří se kryli za opuštěným kombajnem. Emil fascinovaně sledoval, jak na pole vyběhli dva lidé ve skvrnitých maskovacích uniformách. Musel žasnout nad přesností kulometčíků, kteří pokračovali v krycí palbě, zatímco jejich spolubojovníci běželi přímo přes jejich palebné pole. Dvojice se zastavila padesát metrů od vraku kombajnu a jeden k obloze namířil zvláštní zbraň s krátkou hlavní.

Puf-puf-puf.

Z granátometu vyletěly granáty a dopadaly kolem posledního úkrytu, který se Daršikům podařilo najít. Trojice rychle po sobě následujících explozí rozervalo rezavý kov terranského stroje a těla daršických vojáků za ním.

„Zastavte palbu! Zastavte palbu!“ zaduněl od linie stromů zesílený hlas, který se rozléhal mezi kopci. Následující krátké ticho bylo ohlušující.

„Juwelská domobrano! Jsme federační mariňáci a postupujeme k vašim pozicím! Prosim, nestřílejte!“ Hlas se nesl nad polem k zákopům, ve kterých se krčila domobrana. Navzdory všemu, čím si právě prošel, a ustupujícím bojovému adrenalinu se Emil otočil a usmál na svoje spolubojovníky.

„Vypadá to, že se mariňáci ukázali právě včas.“

Barton se opatrně blížil k zákopům domobranské obrany, zbraň měl zavěšenou na popruhu a mával roztaženýma rukama, aby ho dobře viděli. Přestože si lidští mariňáci a daršičtí vojáci nebyli vůbec podobní, uvědomoval si, že obránci města, stejně jako jeho vlastní družstvo, svou první bitvu zakusili teprve dnes. Chtěl se proto ujistit, že nedojde k žádným chybám nebo nedorozuměním.

„Jsem štábní seržant Willy Barton, TF mariňáci,“ řekl Barton a natáhl ruku ke staršímu muži, který stál pár kroků před ostatními civilisty. „Vy tomu tady velíte?“

„Asi tak, jak se teď dá něčemu velet,“ odpověděl muž a rázně mu potřásl pravicí. „Jsem Finn... Fin Auer. Jsme vážně vděční, že jste se ukázali zrovna teď, seržante.“

„Odvedli jste tu zatraceně dobrou práci.“ Barton se rozhlédl kolem. „Dobré krytí v přirozené úžině, překrývající se palebná pole a nepřítel jste nechali přijít dost blízko, abyste mohli efektivně opětovat palbu. Máte nějaké vojenské zkušenosti, pane Auere?“

„Říkejte mi prostě Finn, stejně jako všichni ostatní,“ řekl s nuceným úsměvem Finn a stále rozechvělou rukou si uhladil vlasy. „Byl jsem desátník v gardě Nového evropského

společenství, než ho rozpustili, ale nemůžu tvrdit, že bych svoje lidi rozmístil na základě něčeho, co bych si z té doby pamatoval.“

„Dobrý voják nezapomíná... i když si neuvědomuje, že na něco vzpomíná,“ zasmál se Barton. „Kdo je váš ostrostřelec?“

„To bude támhle Emil.“ Finn mávl na mladíka se standardní pěchotní karabinou. „Neposlouchá, ale na pět set metrů sestřelí jelenovi mouchu ze zad.“

Barton se povinně zasmál a ohlédl se směrem k mariňákům, kteří mezi odvodňovacími kanály navigovali jejich nákladňák.

„Dobře, Finne. Posílíme tyhle pozice, budeme stavět na tom, co už tu máte. Pro Daršiky to pořád je to nejlogičtější místo, kde můžou přerušit hlavní silnici do Westfallu, takže se pravděpodobně vrátí hned, jak zjistí, že tu přišli o průzkumníky.“

„Co po nás chtějí?“ Mladík, kterého Finn představil jako Emila, k nim přišel blíž.

„To netušíme, synku.“ Barton pokrčil rameny. „Ale mají něco v plánu, nejde jim jen o vyhlazení planety jako posledním mimozemšťanům, co nás napadli. Tady alespoň máme šanci bojovat.“

Všichni sebou trhli, když z přístroje, který obsluhovali dva muži v ochranných oblecích, vyšlehly bílé plameny. Finn se tázavě podíval na Bartona.

„Plazma,“ vysvětlil Barton. „Je to taková miniaturní verze lodního motoru. Vědátoři z CENTCOMu nařídili, abychom po boji co nejrychleji spálili všechny ostatky. Žádný škodlivý patogen zatím v mrtvech mimozemšťanech nenašli, ale nechceme nic riskovat.“

„Co potřebujete od nás?“ vrátil se Finn k původnímu tématu.

„Potřebuju soupis všech vašich lidí a zbraní, stejně jako všech strojů v oblasti, co by se daly využít k posílení našich pozic,“ řekl Barton.

„Za jak dlouho se podle vás vrátí?“ zeptal se Finn.

„To bych taky rád věděl,“ zamračil se Barton a proklínal fakt, že jeho kompletní vzdušný průzkum představují jen dva drony s krátkým doletem.

„Právě se ohlásil seržant Barton, pane. Jeho družstvo zajistilo cíl Bravo a žádá o posily, aby ho udrželo.“

„Pošlete rotu Charlie, ať seržanta Bartona nahradí,“ řekl svému komunikačnímu operátorovi major Lucas Baer. „Chci, aby se vrátil na velitelství a podal hlášení.“

„Ano, pane.“

Baer znovu zamžoural na mapu. Jedna rota k udržení toho místa stačit nebude, ale byli příliš roztažení a další mariňáky postrádat nemohl. Nepomáhalo, že velení nemělo ani nejmenší ponětí, čeho se Daršikové touhle invazí snaží dosáhnout. Posílali velké skupiny vojáků, aby s nimi zajistili populační centra, ale infrastrukturu a průmysl podle všeho ignorovali. Jakmile si nějaké město podmanili, civilní populaci nijak neubližovali ani jim nevyhrožovali. Veškeré pokusy o komunikaci ignorovali a válečné lodě na orbitě využívali jen zřídka, když bylo třeba bombardovat opevněné pozice nejzarputilejších obránců.

Kdyby se ho nadřízení zeptali, k čemuž nedošlo, přísahal by, že Daršikové k boji přistupují podobně jako lidé v dávných, politicky motivovaných válkách. Nacházel v tom zvláštní útěchu. Studoval Fágskou válku a těch pár informací, které CENTCOM odtajnil, ho k smrti vyděsily. S Daršiky se

alespoň mohl střetnout v bitvě, dali se zabít a měli nějaký cíl, kterého se snažili dosáhnout. Mohli jim v jeho v dosažení bránit, nebo se mohli vzdát, což byly mnohem lepší možnosti, než jaké nabízela vyhlazovací válka s Fágy.

Bylo tu však ještě něco, co ho na bitvě o Juwel znepokojovalo. Co nedávno zformovaná Jednotná terranská federace udělá, jestli se jim nepodaří prorazit blokádu a dopravit na planetu materiální podporu? Baer od důvěryhodných kontaktů ve flotile věděl, že CENTCOM během Fágské války neváhal obětovat pohraniční planety, aby mohl životně důležité bojové jednotky stáhnout k centrálním světům, a kolonisté pak jen mohli doufat, že nepřítel pouze proletí kolem. Juwel patřil k důležitým koloniálním světům, ale i tak mohl spadnout do přijatelných ztrát, pokud Hvězdná flotila nevymyslí, jak překonat daršické válečné lodě ve vnějším systému.

„Majore, rota Alfa hlásí nulovou nepřátelskou přítomnost. Zajistili vodárnu a zakopávají se,“ informoval ho komunikační operátor. „Jaké jsou další rozkazy?“

„Řekněte kapitánu Andersovi, ať drží pozice a průběžně mě informuje,“ řekl Baer a potlačit nutkání bezradně pokrčit rameny. Jakou zatracenou hru to s nimi ti mimozemšťané hrají?

„Ujistěte se, že velitelství od všeho dostane kopii.“

„Ano, pane.“

KAPITOLA 3

„Motory stojí, pane.“

„Děkuji,“ zareagoval automaticky starší kapitán Jackson Wolfe a dál se věnoval svému tabletu. „Operační! Už jste přepočítal náš kurz?“

„Stále na tom pracuji, pane,“ odpověděl nervózně operační důstojník. „Se vši úctou, kapitáne, to, co žádáte, je bezprecedentní.“

„Nesmysl,“ odvětil klidně Jackson. „Ten manévr jsme v Deváté prováděli běžně.“

„Tohle není torpédoborec, pane,“ připomněl mu opatrně od taktické stanice jeho výkonný důstojník.

„Tahle loď má víc než dostatečně kvalitní senzory a výkon motorů, aby se dalo rozumně předpokládat, že to zvládne.“ Jackson teď svojí nervózní posádce věnoval plnou pozornost. „Něco si vyjasněme – my to *uděláme*. Daršikové podle warpových cest přibližně odhadli, kde se v systému Juwel nachází naše skokové body, a hlídají je. Kvůli jejich blokádě jsme přišli už o sedm hvězdných lodí. Jestli nenajdeme způsob, jak mariňákům na povrchu doručit náš náklad, hrozí, že brzy přijdeme o celý systém. Musíme to prostě risknout. Rozumíte?“

Hrstka tváří na něj jen upírala prázdné pohledy.

„To nebyla řečnická otázka,“ řekl Jackson a pustil do hlasu trochu své frustrace. „Rozuměli jste mi?“

„Ano, pane!“ odpověděli sborově.

„Dobře. Dejme se do práce a problémy budeme řešit, až si nás najdou,“ pokračoval Jackson. „Výkonný, jak pokračují opravy ve strojně?“

„Podle rozvrhu, pane.“

„Dohlédněte, ať ho dodrží. Pokud bude nutné, přesuňte na to další lidi, ale nesmíme být lodí, která bude brzdit misi,“ řekl Jackson. „Kapitán Wrightová se spoléhá, že budeme včas tam, kde nás bude potřebovat. Nemíním selhat jen kvůli problémům s údržbou.“

„Rozumím, kapitáne.“ Výkonný důstojník vstal. „Půjdu dolů a ověřím si, jak pokročili.“

Můstek *TFS Aludra Star* byl stísněný, nepohodlný a chyběli tu lidé. To poslední byl samozřejmě jen názor kapitána, který se nemohl zbavit dojmu, že se na lodi příliš mnoho úkolů dělí mezi malou hrstku lidí. Velení nad lodí se ujal, když původního kapitána na New Sieře potkala nešťastná nehoda a CENTCOM si u startu lodí nemohl dovolit zpoždění.

Když se na *Star* uvolnilo kapitánské křeslo, velení Černé flotily zrovna hledalo loď, kam by Jacksona Wolfa umístilo. *Star* byla výsadková mateřská loď třídy *Vega*, ale Jackson měl pocit, že její výzbroj konstruktéři dost zanedbali. Loď byla odolná a jen pět let stará, ale na první pohled bylo jasné, že jejím hlavním úkolem bylo převážení nákladu. Měla jen minimum zbraní, se kterými se měla bránit během výsadku nad okupovanou planetou. Nedělal si žádné iluze, že by si dokázala poradit s daršickým křižníkem, při přepravě materiálu pro mariňáky uvízlé na Juwelu se bude muset spoléhat na doprovodný torpédoborec.

Ani náhodou nešlo o umístění, jaké by si Jackson přál, ale něco podobného čekal. Flotilní admirál Marcum, která stále zastával pozici náčelníka štábu CENTCOMu, by ho neposadil na můstek významnější válečné lodi. Marcum za ním sice

osobně přiletěl až do systému Arkádie, aby ho znovu povolal do aktivní služby, ale Jackson s ohledem na jejich vzájemnou nevraživost předpokládal, že ho k tomu donutí politici. To byl také důvod, proč teď velel jen přerostlé nákladní lodi.

Na tom ale nezáleželo. Svou povinnost splní, jak nejlépe dovede, a nedopřeje těm klaunům na velitelství, aby ho viděli zdeptaného umístěním, které se dalo brát jen jako degradace. Celesta Wrightová odmítla velení na bitevní lodi a Jacksonu Wolfovi ani nenabídli, aby nahradil dočasného kapitána na zastaralé fregatě Čtvrté flotily.

„Pane, myslím, že první kurz už je hotový,“ ozval se operační důstojník. „Přejete si ho překontrolovat?“

Jackson svou první poznámku spolkl. Na *Star* byl jeho operační důstojník zároveň i navigátorem. Lod' se neměla pohybovat mimo dobře zmapovaný prostor, a proto její konstruktéři nepočítali se stanicí určenou pouze pro navigátora a o jeho povinnosti se dělil operační důstojník a kormidelník. Bylo to přehlédnutí, které podle něj hraničilo se zločinem.

„Pošlete mi ho, podporučíku Dole,“ řekl klidně. „A kolik přesně máte zkušeností? Nemyslím tím ovládání vaší stanice, ale jak často jste se zabýval astronavigací?“

„Po Akademii jsem absolvoval všechny potřebné postgraduální kurzy a po přidělení k Černé flotile a umístění na třídu *Vega* jsem absolvoval další specializovaný výcvik,“ odpověděl lehce dotčeně Dole.

„Tohle není výslech, podporučíku,“ řekl Jackson, kterému ten tón neunikl. „Musím znát schopnosti své posádky, mohou na nich záviset naše životy a životy všech na Juwelu. Prostě předpokládejte, že když se na něco ptám, ptám se jen jako velící důstojník, který musel narychlo vyrazit do akce s lodí třídy, se kterou nemá zkušenosti, a posádkou, kterou nezná.“

„Rozumím, kapitáne,“ řekl Dole.

Jackson svého operačního důstojníka nechal, ať uteče zpátky ke své práci, a prošel si první sadu parametrů letu, který *Star* dostane ze systému DeLonges do blízkosti systému Juwel. Navigační plán byl ucházející a vyžadoval jen pár menších úprav, aby odpovídal parametrům mise. Navigační počítače na *Star* byly mnohem výkonnější než ty na *Modrém kabátu* a v některých ohledech lepší i než ty na *Áreovi*. Lodní konstruktéři se skutečně snažili odstranit z plánování letu lidské chyby. Musel hořce uznat, že všechny zastaralé systémy, které se možná stále nacházely na třídě *Starwolf*, se tam patrně dostaly na jeho výslovnou žádost, když pomáhal s jejich navrhováním.

„Kapitáne Wolfe, letová kontrola New Sierry nás informovala, že se máme připravit na přijetí nákladu,“ upozornil ho komunikační důstojník. „Právě ho převáží z plošiny.“

„Děkuji, poručíku Epsene,“ řekl přes rameno Jackson. „Prosím, informujte strojořnu a letecké operace, že brzy dorazí nákladní raketoplány.“

„Rozkaz, pane,“ potvrdil rázně poručík Epsen, než se otočil zpátky ke svému terminálu.

Výsadková mateřská loď třídy *Vega* byla navržena pro rychlé vysazení vojáků a materiálu na povrch planety. Její trup byl založen před více jak dvaceti lety, ale pak ho od táhli z loděnice a Fágskou válku strávil zaparkovaný na měsíční orbitě. Když válka skončila, CENTCOM se v rámci obnovování zdecimované flotily k trupu vrátil, upravil konstrukční plány a loď konečně dokončil.

Veškerý náklad byl naložený v sedmadvaceti nákladních raketoplánech, z nichž každý mohl na povrch odvést až tři sta padesát tun materiálu. Dvě stě sedmdesát pět, pokud se měl dokázat dostat zpátky na orbitu. Na této plavbě Jackson

poveze životně důležité vybavení, municí, mariňácké posily a další specialisty, kteří měli pomoci s obranou Juwelu proti daršickým nájezdníkům. Plně chápal, jaké břímě na jeho bedrech leží, protože pokud *Star* selže, k dalšímu pokusu o dopravení zásob pravděpodobně už nedojde.

„Kapitáne?“ oslovil ho váhavě podporučík Dole.

„Ano, poručíku, omlouvám se.“ Jackson ani nevzhlédl. „Váš kurz je v pořádku. Už vám ho posílám zpátky.“

„Ano, pane... ale... mohu mít otázku?“

„Jistě, podporučíku,“ vybídl ho Jackson.

„Pane, jak provedeme... jak plánujete...“ Doleovi se zlomil hlas.

Jackson se na něj podíval a podle důstojníkovu věku odhadl, na co se ho chtěl zeptat. „Přemýšlíte o naší misi, boji, a jestli tahle loď a posádka uspějí tam, kde všichni ostatní selhali.“

„Ano, pane.“

Jackson se rozhlédl a viděl, že teď na něj zírá celý můstek. Musel se sám sebe ptát, kdy sakra tak zestárnul. Byla to jen banda děcek. Tohle nebylo správné místo a čas na podobné otázky a jinou svou posádku by za to pokáral, ale vyvalené oči všude kolem něj ho zarazily.

„Kdybych si nemyslel, že jsou *Star* a její posádka připravené, tak bych tady neseděl, podporučíku,“ řekl nakonec a jeho odpověď patřil všem. „Jsem mnoho věcí, záleží jen na tom, jaké zvěsti jste slyšeli, ale sebevrah mezi nimi není.“

Vím, že máte pochybnosti, ale věřte mi, že až nadejde čas, abyste odvedli svou práci, pochyby půjdou stranou. Myslete na mariňáky a civilisty na planetě, na které beztrešně útočí nepřátelská přesila. Představte si, jak vyděšeně a bezmocně se cítí oni. A my to můžeme změnit.

A nebudeme v tom sami. *Star* poletí do bitvy s tou nej-

silnější eskortou, jakou si dovedete představit. Letí s námi Devátá eskadra a kapitán Wrightová nám vyčistí cestu k planetě, abychom mohli vypustit naše raketoplány a bezpečně uniknout. Mějte důvěru ve svou loď, své kolegy i sebe samé.“

„A měli byste kurva dobře poslouchat, co vám říká kapitán,“ vyštěkl u dveří drsný hlas. „Víte, kdo je a co má za sebou. Udělejte, co vám říká, a radši byste to měli udělat hned, jak vám to řekne. A pak se z téhle mise možná všichni vrátíme domů.“

„Děkuji, loďmistře Greene,“ řekl Jackson a potlačil nutkání zakoulet očima.

Věčně nevrlý loďmistr Green se chystal do výslužby, ale Jacksonovi se ho podařilo přemluvit, aby se vydal ještě na jednu poslední plavbu. Starý lodník stále budil respekt a Jackson věděl, že navzdory svému často vulgárnímu slovníku dokáže nezkušenou posádku uklidnit.

„Bylo mi potěšením, kapitáne.“ Green přikývl a prohlížel si mladé důstojníky, masivní ruce zkřížené na hrudi. Jackson věřil většině věcí, které jim právě řekl, ale na misi to nic neměnilo. Skutečnost, že jim Daršikové poskytli šanci postavit se na odpor a bojovat, znamenala, že tahle mise bude mít mnohem větší dopad než beznadějně boje, kterých byl svědkem během války s Fágy.

Útěchu nacházel v tom, že jim cestu bude umetat Celesta Wrightová. Pokud mohl v něco věřit, byla to ona. Celesta ho nezklame.

„Co to má sakra znamenat?!“ zavrčela Celesta a hodila dápapad na sůl.

„Nové rozkazy, madam,“ odvětil komandér Barrett, který její výbuch přešel se stoickým klidem.

„To by mě samotnou nenapadlo, komandéře,“ odsekla po-

drážděně Celesta. „Já chci vědět, proč nás vytáhli z formace, zrovna když začali nakládat tu mateřskou loď.“

„To mi neřekli, madam.“ Barrett se nervózně ošil.

„Ven s tím, komandéře,“ povzdechla si Celesta. „Tahle pracovní je zabezpečená.“

„Když jsem zjistil, že Devátou stahují, požádal jsem poručíka Accariho, aby využil své tajné zdroje a zjistil proč,“ řekl Barrett.

Celesta na něj upřela nečitelný pohled. „Nechod'me kolem horké kaše. Oba víme, co náš neohrožený mladý operáční důstojník dělá, pane Barrette. Tahá informace z jisté mladé poblázněné ženy, která je náhodou pobočnicí náčelníka štábu a je ochotná porušit svou přísahu, aby si ho naklonila. Napadá mě hned několik důvodů, proč bychom ho v tom neměli podporovat.“

„Rozumím, madam,“ přikývl Barrett. „Ale když už k tomu došlo, chcete vědět, co zjistil?“ Když Celesta přikývla, pokračoval: „Brzy vám od admirála Pitta přijdou nové rozkazy. *Ikarus* dostane nový úkol – Ušinové nás kontaktovali a chtějí si promluvit.“

„Když k tomu došlo posledně, skončilo to mezihvězdnou válkou,“ zamračila se Celesta. „Takže budeme doprovázet další diplomatickou loď?“

„Ne, madam,“ zavrtěl Barrett hlavou. „Pokud jsou Accariho informace správné, tou diplomatickou lodí budeme *my*. *Ikarus* bude vlajkovou lodí a poveze VIP pasažéra až na místo setkání. Sám.“

„No není to skvělé,“ procedila přes zařáté zuby Celesta. „A kdo bude naším ctěným hostem?“

„Netuším, madam,“ odpověděl Barrett. „A protože v naší eskadře po vyřazení *Ikara* zůstávají jen dvě lodě, velitelství

se rozhodlo, že náš původní úkol svěří 508. eskadře ze Čtvrté flotily. To jsou tři torpédoorborce třídy *Intrepid*.“

„No dobře.“ Celesta se přinutila zachovat klid. „Zrušte pohotovost, dokud nedostaneme nové rozkazy.“

„Rozkaz, madam.“

Nebyly to dobré zprávy. Kapitán Wolfe se na ni spoléhal, že se postará, aby se *Aludra Star* dostala k Juwelu bez úhony a mohla posílit bránící se mariňáky a civilisty. Přestože na to rozhodnutí neměla žádný vliv, nemohla se zbavit pocitu, že ho zklamala.

Její vztek se ještě prohloubil, když si přečetla nové rozkazy a zjistila, že ani nemůže Wolfa varovat, že tam *Ikarus* nebude. Součástí bezpečnostních opatření byl i naprostý komunikační klid. CENTCOM se u tak delikátní operace zjevně obával, že by během příprav na odlet došlo k úniku informací. Nemohla ho nijak upozornit, že Devátou stahují, a stejně tak se ani nemohla spojit s kapitány Čtvrté flotily a předat jim plány, které pro misi připravila. Chápala, proč k takovému opatření přistoupili, ale i tak jí to vadilo.

„Můstku, tady je kapitán Wrightová,“ řekla a čekala na zabzučení počítače, které potvrdí otevření komunikačního kanálu.

„Mluvte, kapitáne.“

„Informujte letecké operace, že budu do hodiny potřebovat raketoplán, který mě a komandéra Barretta odveze na New Sierru.“

„Rozkaz, madam.“

„Mluvte na rovinu. Co si o tom myslíte?“

„Nepřipadá mi to jako past, pane prezidente,“ řekl po krátkém zaváhání ředitel CIS Franco Sala. Vysoký hubený muž s tmavýma očima a olivovou pletí si svou starou funkci

udržel i po reorganizaci, ale prezident Augustus Wellington ho neměl rád a příliš mu nevěřil. Bývalý senátor však musel uznat, že ten kluzký parchant své práci rozumí.

„A proč nám nabízejí jednání, když nás posledně vylákali do pasti, kde jsme měli přijít o celou bojovou skupinu?“ zeptal se Wellington. Prezident seděl ve svém přehnaně vylustrovaném křesle. Poté co ho jeho vnitřní kruh informoval o nejnovějším vývoji, vypadal starší než ve skutečnosti.

„Na základě analýzy dat, které v systému Daršiků nashromáždil komunikační dron kapitána Wrightové, se domníváme, že nás zradili pod nátlakem.“ Sala sepnul prsty. „Když zničila nečinnou Superalfu, což podle všeho byl jakýsi pomýlený pokus o odplatu, na záběrech Jacobsonova dronu jsme jasně viděli, že Daršikové okamžitě napadli všechny ušinské lodě v systému.“

„Admirále, vy s jeho závěry souhlasíte?“ zeptal se Wellington.

„Ano, až na tu část, že jednání kapitána Wrightové bylo *pomýlené*,“ odpověděl flotilní admirál Marcum, který seděl naproti Salovi. „Celesta viděla příležitost, jak nepříteli způsobit vážně psychologické trauma, a využila ji. Její iniciativu schvaluji a nebýt této *pomýlené* akce, neměli bychom data, která ředitel využil ke své analýze.“

„Tohle není soutěž, kdo ho má většího,“ zavrčel Wellington. „Salo, nestojím o žádné útoky na velitele v poli maskované jako analýzy. Wrightová byla pod tlakem a bez kontaktu s velitelem, tak učinila vlastní rozhodnutí a já s ním souhlasím. Marcume, držte své zabijácké instinkty na uzdě. Nemáme moc času, než sem dorazí velvyslanec Cole a *Ikarus* se vydá na cestu.“

Velvyslanec Cole byl diplomat, který od začátku vyjednával s Ušiny. Jeho osobní loď byla zničena během bitvy

u New Sierry, ale on se stejně jako polovina posádky *Johna Ardena* dostal do záchranného člunu. Mezi troskami vraku ho našli až po týdnů, ale navzdory prožitému traumatu trval na tom, aby mohl pokračovat ve vyjednávání s mimozemšťany. Prezident měl na Colea v podstatě neutrální názor, a protože ho nikdo lepší nenapadal, původní pověření mu ponechal.

„Což nás vede k dalšímu bodu, pane prezidente,“ pokračoval Sala. „Skutečně si myslíte, že válečná loď vyšle tu nejlepší zprávu?“

„Myslím, že vyšle tu nejlepší zprávu.“ Wellington se Salovi podíval přímo do očí. „A nebude to jen tak nějaká válečná loď, ale ta stejná loď i kapitán, co jim utekli z jejich lěčky a prolili jejich krev. Ušinové budou ještě před začátkem vyjednávání vědět, že jim Terranská federace nevěří a je s nimi ve válce, dokud nás nepřesvědčí o opaku.“

Sala ztěžka polkl. „Velmi troufalé, pane,“ řekl nakonec. „Předpokládám, že máte záložní plán pro případ, že to Ušiny vyprovokuje a my budeme muset vést válku na dvou frontách?“

„V téhle válce žádné záložní plány nejsou, řediteli Salo,“ řekl tiše Wellington. „Všechno, nebo nic. Na hraní her nemáme rezervy a nedopřejeme Ušinům další šanci nás podrazit, jako to udělali posledně. A teď zpátky k věci. Cole potřebuje vědět, co přesně může nabídnout a co musí rovnou zamítnout. To je důvod, proč jsem si vás zavolaal, a vy tu zatím jen marníte můj čas. Ted' ten plán musíme sdělit kapitánu Wrightové a jsem si jistý, že jí se zamlouvat nebude.“